ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΑΡΙΘ. 241. ΣΥΡΟΣ ΤΗΝ 30. ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1843 ΕΤΟΣ ΣΙ

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος
ὁ Ἑ ρ μ ῆ ς.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ καταχωρήσητε εἰς τὴν ὀξιότιμον Ἐφημερίδα σας τὴν ἀκόλουθον αὐτοσχέδιον διατριβήν μου.

Ν. Παππαδοῦκας

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

Ἡ Συνταγματικὴ Πολιτεία καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν εἶναι γέννημα τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλονοίας καὶ εὐρυΐας. Περὶ τῆς πολιτείας ταύτης ὄχι μόνον ἔνδοξοι Συγγραφεῖς ὑπῆρξαν καὶ συνέγραψαν ὡς ὁ Πυθαγορικὸς Ἱππόδαμος καὶ λοιποί, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσέτι τὸ περίφημον τεμάχιον » Φαμὶ δ' ἐγὼ εἰς μοίρας » τρεῖς διεστᾶσθαι τὴν σύμπασαν πολιτείαν » καὶ μίαν μὲν εἶναι μοίραν τῶν ἀγαθῶν, κυ- » βερνώντων τὰ κοινὰ· δευτέραν δὲ τῶν δυνά- » μει· τρίτον δὲ τῶν ἐκπλαρώσει, καὶ χορηγίᾳ » τῶν ἀναγκαίων· ὀνομάνω δὲ τὸ μὲν πρῶτον » πλᾶθος βουλευτικὸν· τὸ δὲ δεύτερον, ἐπίκου- » ρον· τὸ δὲ τρίτον βάναυσον. Καὶ τὰ μὲν » αὐτῶν ἐλευθέραν βιοτὰν ἐχόντων οἰκῆα φα- » μὶ εἶμεν· τὸ δὲ τρίτον τῶν βιοπόνων· καὶ τὸ » μὲν βουλευτικὸν ἄριστον εἶμεν· τὸ δὲ βάναυ- » σον, χορήϊον· τὸ δ' ἐπίκουρον μέσον· καὶ » τὸ μὲν βουλευτικὸν, ἄρχειν δεῖ, τὸ δὲ » βάναυσον ἄρχεσθαι· τὸ δ' ἐπίκουρον καὶ » ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ καὶ τὶ δεῖ » πράττειν προβουλεύει· τὸ δὲ ἐπίκουρον τοῦ » μὲν προπολεμεῖν, ἄρχει τῷ βαναύσῳ. παντὸς, » τὸ δὲ προβουλεύεσθαι, ἄρχεται κ.τ λ. κ τ. λ. » κ.τ.λ. καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν ἠγνόει ὁλοσχερῶς ὁ δημοσιογράφος Μοντέσκιος ὅτε θέλων νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Συνταγματικῆς Πολιτείας καὶ μὴν εὑρίσκων ἴχνη αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καταφεύγει εἰς τὴν Σκυθίαν διὰ νὰ δώσῃ δείγματα τῶν χαρακτήρων αὐτῆς » les anciens » ne connaissaient point le gouvernement » fondé sur un corps de noblesse, et encore » moins le gouvernement fondé sur un cor » ps legislatif par les représentants d' une » nation, κ τ λ. κ τ λ. : ἀλλ' εἰσέτι τὸ πολίτευμα τοῦτο ὑπῆρχε καθ' ὁλοκληρίαν καὶ εἰς πληρεστάτην ἐνέργειαν εἰς τὴν Σπάρτην, τὸ ὁποῖον σύστημα παρεδέχθη ὁλοσχερῶς ἡ Ἀγγλία, ἥτις πρώτη μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν παρεδέχθη καὶ εἰσῆξεν ἐν ἑαυτῇ τὸ τοιοῦτον εἶδος τοῦ πολιτεύματος. Καθ' ὅσον δὲ παρατηρεῖται διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τις Συνταγματικὴν Πολιτείαν εἰς ἓν ἔθνος, πρέπει νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὰ τρία στοιχεῖα ἢ σώματα τὰ συνιστῶντα αὐτὴν, ἤτοι τὸν Βασιλέα, τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν, καὶ τὰ ὁποῖα στοιχεῖα σύμφωνα ὄντα ἀποτελοῦν τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἑνὸς ἔθνους. Ἡ ἰδέα αὕτη τῶν τριῶν στοιχείων τῆς Συνταγματικῆς Πολιτείας δὲν εἶναι νέα, ἀλλ' ἔχει τὴν καταγωγήν της ἀπὸ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεννοήθη τὸ πολίτευμα τοῦτο, καθ' ὅσον ἀποδεικνύεται Α. Ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν τεμάχιον, Φαμὶ δ' ἐγὼ εἰς μοίρας τρεῖς κ τ λ. Β. Ἀπὸ τὸ πολίτευμα τῆς Σπάρτης εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶ τις τὰ τρία ταῦτα στοιχεῖα ὅπερ ἦσαν ὁ Βασιλεὺς, οἱ Ἔφοροι καὶ ὁ Λαός. Γ. Ἀπὸ τὰ συνταγματικὰ πολιτεύματα τῶν νεωτέρων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ἤγουν Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἱσπανίας, Πορτογαλλίας, Βελγίου κτλ. Ὥστε ἄνευ τῶν τριῶν τούτων στοιχείων εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ Ἀντιπροσωπικὴ Πολιτεία ἐντελὴς, διότι εἶναι ἐπίφοβον μήπως παραδεχομένου τινὸς μόνα τὰ δύο, οἱ Βασιλεῖς διαφθείρουν ἐκ συστήματος τοὺς Βουλευτας, καὶ οὕτω καταπιέζουν διὰ τοῦ μέσου τούτου τὰ ἔθνη, ἢ τοὐναντίον ἡ Βουλὴ μόνη βλέπουσα ἐν ἑαυτῇ ὅλην τὴν ἐθνικὴν δύναμιν συγκεντρωμένην περιφρονήσῃ τὴν Βασιλικὴν ἀξίαν, καὶ οὕτω ὑποπέσῃ τις εἰς ἄτοπα πολὺ ὀλεθριώτερα καὶ ἐπιβλαβέστερα τῆς ἀναρχίας, ὥστε ἀποκαθίσταται ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ὕπαρξις καὶ τοῦ τρίτου στοιχείου τῆς Γερουσίας, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς μεσότοιχον τῶν δύο ἄλλων καὶ να προλαμβάνῃ οὕτω τὰς παραφορας τῆς βουλῆς και τὰς καταπιέσεις τοῦ Βασιλέως.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Συνταγματικῆς πολιτείας θέλοντες νὰ προξενήσωσι φόβον εἰς τὸν λαὸν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ πολιτεύματος τούτου καὶ νὰ καταφρονήσωσι διὰ νὰ εἴπω οὕτω, τὸ Σύστημα ἀκρωτηριάζοντες αὐτὸ, προτείνουν ὡς ἐπωφελεστέραν τὴν παραδοχὴν τῶν δύο μόνων στοιχείων, ἤτοι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης των φέρουν πρῶτον τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, τῶν ὁποίων ὡς λέγουν ἡ σύστασις τῶν Γερουσιῶν δὲν ἐπεννοήθη εἰμὴ ἐπὶ σκοπῷ νὰ εὐχαριστήσουν τὰς φιλαυτίας καὶ φιλοδοξίας τῶν Εὐγενῶν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Γαλλίαν ἡ ἰδέα εἶναι ὅλως ἐσφαλμένη· διότι ἡ σύστασις τῆς Γερουσίας αὐτῆς δὲν ἔγινεν εἰμὴ ἐπὶ Λουδοβίκου δεκάτου ὀγδόου, ὅτε ἡ εὐγένεια εἶχε καταστραφῆ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 καὶ ἀπὸ τοὺς πολέμους τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας ταύτης δὲν σύγκειται εἰμὴ ἀπὸ τοὺς νοημονεστέρους καὶ πλέον πεπαιδευμένους ἄνδρας τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους. Ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν δὲ ἂς ὁμολογήσωμεν χωρὶς νὰ κάμωμεν ἄδικον εἰς τὸν ἑαυτόν μας ὅτι μᾶς λείπουν πολλὰ ἀπὸ τὰ προσόντα τῆς εὐγενείας τοῦ ἔθνους ἐκείνου διὰ νὰ φοβηθῶμεν μήπως δεχόμενοι τὴν σύσταοιν τοῦ σώματος τούτου εἰς τὴν Ἑλλάδα συμβῇ τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δεύτερον λόγον τὸν ὁποῖον προτείνουν οἱ ἐχθροὶ τῆς Συνταγματικῆς Πολιτείας εἶναι ὅτι ὑπάρχοντος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσότοιχον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, πᾶν ἄλλο πολιτικὸν σῶμα εἶναι περιττὸν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλ' ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι ὅλως διάφορος ἀπὸ τὴν τῆς Γερουσίας. Διότι τοῦ μὲν πρώτου καθῆκον εἶναι μόνον να προεξετάζῃ τοὺς μέλλοντας νὰ προτανθῶσι παρὰ τοῦ Βασιλέως νόμους, ἐὰν ἦναι κατάλληλοι ἢ τοὐναντίον β'. Νὰ συμβουλεύῃ τὸν Βασιλέα ὡς πρὸς τὸν πολιτικὸν δρόμον τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ βαδίσῃ. γ'. Νὰ δικάζῃ ὡς Ἄρειος Πάγος ἐπὶ τῶν Διοικητικῶν ὑποθέσεων κτλ. κτλ.

Τῆς δὲ Γερουσίας (ἰσοδυνάμου καὶ ἰσοβαθμου οὔσης μὲ τὰ λοιπὰ δύο σώματα) καθὸ νομοθετικον σῶμα, νὰ προτείνῃ νόμους καὶ νὰ ἀπορρίπτῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἤθελε

νομίσει ἐναντίους τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. ἐξαιρουμένης τῆς Δικαστικῆς δικαιοδοσίας, τὴν ὁποίαν ἤθελον τῆς δώσει εἰς τὰ μεγάλα ἐγκλήματα, καθὼς εἰς τὴν Γαλλίαν. Τρίτος λόγος τὸν ὁποῖον προτείνουν οἱ ἐναντίοι ὡς πρὸς τὴν σύστασιν τῆς Γερουσίας, εἶναι ὅτι συστηνομένου τοῦ σώματος αὐτῆς, θέλομεν ἀνοίξει νέον στάδιον σπουδαρχίας, θέλουν καταντήσει περισσότεροι οἱ ἄρχοντες ἀπὸ τοὺς ἀρχομένους εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ χείριστον πάντων χωρὶς νὰ ἐξεύρομεν πόθεν ἔχομεν νὰ πορίζωμεν τὰ ἀναγκαῖα αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρίτος οὗτος λόγος εἶναι ἐπίσης ἐσφαλμένος, διότι τὰ Νομοθετικὰ σώματα δέν ἀποκαθιστῶσι πώποτε σπουδάρχας, ἀλλ' ἀνθρώπους ἀμιλλωμένους καὶ συναγωνιζομένους τίς πρῶτος νὰ φανῇ ἱκανώτερος καὶ ἀποκατασταθῇ ὠφελιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα του. Εἶναι δὲ προσέτι πολιτικώτερον καὶ δημοτικώτερον αἱ ἀρχαὶ νὰ ὑφίστανται εἰς χεῖρας πολλῶν παρὰ ὀλίγων, τότε ἡ κοινωνία εὐημερεῖ, ἡ ἐλευθερία τοῦ πολίτου εἶναι ἀσφαλεστέρα, καὶ συμβαίνουν ὀλιγώτεραι στάσεις καὶ ταραχαὶ συμμόρφως μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀριστοτέλους » Φαῦλον δ' ἂν δόξειεν εἶναι καὶ τὸ πλείου ἀρχὰς τὸν αὐτὸν ἄρχεν, ὅπερ εὐδοκιμεῖ παρὰ τοῖς Καρχιδονίοις· ἓν γὰρ ὑφ' ἑνὸς ἔργον ἄριστ' ἀποτελεῖται καὶ πολιτικώτερον πλείονας μετέχειν τῶν ἀρχῶν, καὶ δημοτικώτερον (Ἀριστοτέλης Πολιτικὰ). Καθόσον δὲ ἀποβλέπει τὴν οἰκονομίαν δύνανται νὰ μετριάσωσι τοὺς μισθοὺς ὅλων ἐν γένει τῶν ὑπαλλήλων διὰ νὰ ἐπαρκῇ τὸ δημόσιον ταμεῖον εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους. Δὲν μένει λοιπὸν ἤδη νὰ φιλονεικηθῇ εἰμὴ ὁ πολιτικὸς χαρακτὴρ τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦτο, νὰ ἐκλέγωνται δηλαδὴ τὰ μέλη τῆς Γερουσίας ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἢ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας εἰς ἀριθμὸν προσδιωρισμένον, ὅπερ εἰς τὴν σημερινήν μας κατάστασιν εἶναι ἐπωφελέστερον.

= Ὁ Αἰὼν κατὰ τὴν συνήθειάν του καταφέρεται καὶ κατὰ τοῦ ἀξιοτίμου Γραμματέως τῆς ἐνταῦθα Διοικήσεως, κυρίου Μ. Καληγᾶ, ὡς δῆθεν ἐνεργήσαντος κατὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐνταῦθα Χίων, ἐνῷ εἶναι πασίγνωστον καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν τὸν Αἰῶνα, ὅτι ὁ κύριος Καληγᾶς ὅτε ἔγιναν εἰς αὐτὸν παράπονα περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς ταύτης, ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν περὶ τούτου γνώμην καὶ ἐδείχθη πολὺ ἀδιάφορος.

Το ἐν Ἑλλάδι Ῥωσσικὸν κόμμα.

Ἡ βραχεῖα ἐπανάστασις ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Ἑλλάδι καθίσταται ἀξία σοβαρωτέρας προσοχῆς ἀφ' ὅσην δίδουν τινες εἰς αὐτὴν· καὶ μολονότι νομίζεται ἐν γένει ὡς περαιωμένη, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μόλις ἀρχήσασα· ἐπειδὴ δὲ αἱ συνέπειαι τὰς ὁποίας θέλει ἐπιφέρει, θέλουν εἶσθαι τοιαῦται ὥστε να προξενήσωσι μεγάλας περιπλοκὰς εἰς τὰς μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων σχέσεις, δὲν εἶναι ἀδιάφορος ἡ ἔρευνα περὶ τῶν αἰτιῶν αἱ ὁποῖαι τὴν προεκάλεσαν.

Γενικὴ ὑποψία ὑπάρχει ὅτι ἡ Ῥωσσικὴ Κυβέρνησις δὲν ὑπῆρξε ξένη εἰς τὰ συμβάντα ταῦτα· ἀντὶ δὲ νὰ θελήσωμεν νὰ εὕρωμεν τοῦτο εἰς τὴν χαρτοσκοπίαν (α) ὅπερ εἶναι προβληματικότατον ἔργον, ἀρκεῖ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ γεγονότα καὶ εἰς τὰ μεσολαβήσαντα ἔγγραφα, ὅπου θέλομεν ἰδεῖ ὅτι ἡ στρυφνὴ τῆς αὐλῆς τῆς Πετρουπόλεως, διαγωγή, συνέτεινε βεβαίως νὰ καταστήσῃ ἐντελῆ τὴν ἀνυποληψίαν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, καὶ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κίνησιν τῆς 3 Ἰουλίου. Τὸ Ῥωσσικὸν μυστικοσυμβούλιον ἐχαρακτήρισε πρῶτον πάντων δημοσία καὶ ἐπισήμως ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ὡς ἀναξιόχρεων ὀφειλέτην τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ὁ πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑλλάδος ὑπόμνημα διαλαμβάνον τὰς πλέον σκληρὰς ἐκφράσεις, καὶ προσέτι ὅτι αἱ τρεῖς προστάτριαι δυνάμεις θέλουν λάβει τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ ν' ἀσφαλίσωσι τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων τοῦ δανείου. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπήντησε ζητήσασα νέας προθεσμίας, καὶ δηλώσασα τὴν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν της τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις της.

Εἰς ταύτην τὴν ἐπίμονον καὶ ἀπηλπισμένην σχεδὸν πρόσκλησιν μόνη ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐξεφράσθη εὐνοϊκῶς. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εἶχε πληρώσει μέχρι τοῦ ἔτους 1838 τοὺς τόκους τοῦ δανείου τῶν 60 ἑκατομμυρίων, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1838 μετέβαλεν ἡ Γαλλία τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς ταύτης, πληρώσασα ἐξ ἰδίων της χρημάτων τοὺς τόκους, καὶ θεωρήσασα ὡς ἄμεσον χρεώστην της τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Μόνη ἡ Γαλλία ἐνήργησεν οὕτω, καὶ τοῦτο εἶναι δείγμα τῆς εὐνοίας της ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπίσης μέτρον ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ βασιλείου αὐτοῦ· ἐχάναμεν μὲν χρήματα διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἠδυνάμεθα ὅμως ν' ἀποκτήσωμεν ἐπιῤῥοήν. Τὴν προστασίαν μας ταύτην ἐξηκολουθήσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἕκαστος ἐνθυμεῖται ὅτι τὸν τελευταῖον Ἰούλιον ἡ Κυβέρνησίς μας ἐζήτησεν ἀπὸ τὰς βουλὰς πίστωσιν φράγκων 527 χιλιάδων, διὰ νὰ πληρώσῃ ἐν ἐλλείψει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τοὺς τόκους τῆς ἐκπνευσάσης ἑξαμηνίας καὶ τὸ χρεώλυτρον τοῦ δανείου· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ οἰκονομικαὶ τῆς Ἑλλάδος ἀταξίαι ἐφαίνοντο ὅτι θελουν διαιωνίσει, μεγαλητέρα δὲ μακροθυμία ἐκ μέρους μας ἤθελεν εἶσθαι ἀπάτη, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀποφασίσασα ἐξ ἑνὸς νὰ πληρώσῃ, ἠνώθη ἐξ ἑτέρου μετὰ τῶν δύω ἄλλων δυνάμεων, διὰ νὰ ὑποχρεώσωσι τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος νὰ παραδεχθῇ μεταῤῥυθμίσεις ἀναποφεύκτους.

Εἶναι ἀναντίῤῥητον, ὅτι καθ' ὃν τρόπον διευθύνετο τὸ οἰκονομικὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκινδύνευε σημαντικῶς ἡ ἐξασφάλισις τῶν τριῶν δυνάμεων. Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι θελήσασαι αἱ δυνάμεις νὰ δημιουργήσωσι τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον, ἐθιώρησαν ἑαυτὰς ἠναγκασμένας νὰ δανείσωσιν εἰς αὐτὸ καὶ προϊκά τινα διὰ νὰ συσταθῇ· ἀλλ' ἦτον ἐνταυτῷ σύμφωνον μὲ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων νὰ λάβουν τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ πληρωθῶσιν ἀργότερα. Οὕτω διὰ τοῦ ἕκτου ἄρθρου τῆς συνθήκης τοῦ 1832 συνωμολογήθη νὰ ὑποβάλῃ ἡ Ἑλλὰς ὑπὲρ τῆς πληρωμῆς τῶν τόκων καὶ τοῦ χρεωλύτρου τὰ κυριώτερα τοῦ κράτους εἰσοδήματα. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου τί ἔπραξεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις; ἐπλήρωσε τὸν τόκον μιᾶς μερίδος τοῦ δανείου αὐτοῦ διὰ μιᾶς νέας μερίδος τοῦ ἰδίου δανείου, καὶ τοιουτοτρόπως ἔφθασεν εἰς ἐντελῆ ἀναξιοχρεώτητα.

Ἀλλ' ἐντούτοις τὸ νέον βασίλειον εὐτύχει, οἱ πόροι του ηὔξανον καὶ τὰ εἰσοδήματά του ἐπροώδευον· πόθεν προήρχετο ἄρα ἡ σπατάλη ἡ ὁποία τὸ ἔφερεν εἰς τὰ λοίσθια; Τὰ ἐλαττώματα τῆς κυβερνήσεως καὶ αἱ καταχρήσεις τῆς βαυαρικῆς εἰσβολῆς ὑπῆρξαν τὰ αἴτια. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ἐξελέχθη ἀπὸ τας τρεῖς προστάτριας δυνάμεις, ἢ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλιαν διὰ δύο λογους, πρῶτον, διότι ἔζη ὑπὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤθελεν εἶσθαι προετοιμασμένος παρ' ἄλλου τινα εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν κοινοβουλευτικῶν θεσμοθεσιῶν, δεύτερον δέ, διότι ἦτο πολὺ νέος καὶ ἤθελεν ἔχει περισσοτέρας εὐκολίας διὰ νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὰ ἤθη τῆς νέας πατρίδος του παρ' ἄλλου τινα πρίγκιπα μεμορφωμένον ἤδη· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ Βασιλεὺς Ὄθων φαίνεται ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐδικαίωσε μήτε τὴν μίαν, μήτε τὴν ἄλλην αὐτῶν τῶν ἐλπίδων· ἐξ ἑνὸς ὅθεν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐπροικίσθη μ' ἐλευθέρας θεσμοθεσίας κατὰ τὴν γενομένην πρὸς αὐτὴν πάνδημον ὑπόσχεσιν, ἐξ ἑτέρου δὲ ὁ Βασιλεὺς ἢ τοὐλάχιστον ἡ Κυβέρνησίς του δὲν κατέστη ἐθνική, ἀλλ' ἔμεινε πάντοτε βαυαρικὴ μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος· ἡ μεταφύτευσις ὅθεν μιᾶς Γερμανικῆς ἀποικίας εἰς τὰς Ἀθηνας ὑπῆρξεν ἡ πληγὴ τοῦ νέου βασιλείου· ὥστε ἐκτὸς τῶν δώδεκα ἑκατομμυρίων τῶν καθιερωθέντων πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς Τουρκίας, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δανείου ἀπερροφήθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν ἀπαρτίαν (bagage) τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος· 16 ἑκατομ. ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν μετακόμισιν, τὴν συντήρησιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ βαυαρικοῦ στρατοῦ ὅστις ἐπησχόλησε τὸν τόπον τέσσαρα ἔτη. Ἐπλήρωσεν ἡ Ἑλλὰς διὰ νὰ ἔχῃ Γερμανοὺς, ἐπλήρωσε προσέτι διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔχῃ πλέον. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἐπεριωρίσθη εἰς μόνα ταῦτα: ὁ Βασιλεὺς Ὄθων λανθασθεὶς ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ νεογεννηθέντος βασιλείου τοῦ ηὔξησε μεγάλως τὰς δαπάνας αὐτοῦ, εἰσῆξεν εἰς τὰς Ἀθήνας διεύθυνσιν καθ' ὁμοίωσιν τῆς δύσεως, καὶ ὁμοιάζουσαν μὲ τὰς πολυρόφους ἐκείνας οἰκίας τὰς ὁποίας χαλοῦν ὁσάκις θελουν διὰ νὰ τὰς μεταφέρουν εἰς τὰς ἀποικίας· ἐσχημάτισε δηλ αὐλὴν καθ' ὁμοίωσιν τῶν παλαιῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἄπειροι ποσότητες ἐδαπανήθησαν πρὸς συντήρησιν ἀνωφελῶν ὑπαλλήλων· Ἡ γραφειοκρατία προϊὸν τῆς συγκεντρώσεως ἐπέπεσε μεθ' ὅλων τῶν κληρουχιῶν της ἐπὶ ἑνὸς τόπου, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ διοικητικὴ ζωὴ ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, ἐξ τὸ χαρτόσημον ἐξετάθη ὡς πένθιμον σημεῖον ἐπὶ πάσης τῆς τοῦ τόπου ἐπιφανείας·

Τοῦτο τὸ τραῦν τῆς ἐξομοιώσεως σφάλμα ἐδυσαρίστησε πρὸ πάντων τοὺς Ἕλληνας ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεώς των. Ἀφ' ἧς στιγμῆς κατεστάθησαν οὗτοι ἐλεύθεροι δὲν ἔλαβον πώποτε κυβέρνησιν ἀληθῶς αὐτόχθονα, καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια κόμματα εἶχον ξένας ὀνομασίας. Ὑπῆρχε κόμμα Γαλλικὸν, Ἀγγλικὸν, Ῥωσσικὸν, ἀλλ οὐχὶ καὶ Ἑλληνικὸν, καὶ τοῦτο εἶναι μέγα δυστύχημα τῶν δευτερευουσῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ὑποπίπτουν πάντοτε κατ' ἀνάγκην εἰς κηδεμονίαν. Μὲ τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ Καποδιστρίου ἐκυρίευσε τὸ Ῥωσσικὸν κόμμα, μὲ τὸν στρατηγὸν Κωλέτην ἐθριάμβευσε τὸ Γαλλικὸν, καὶ μὲ τὸν Ἀρμανσπέργην τὸ Ἀγγλικὸν. Μὲ ταῦτα δὲν ἐννοοῦμεν ποσῶς νὰ ἐκφαυλίσωμεν τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς συνωμολόγησε πρὸς τὰς τρεῖς ὑπερασπιστρίας δυνάμεις, διότι εἰς τὴν ἐπέμβασίν των πρὸ πάντων παρὰ εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις της ὀφείλει τὴν ἀπελευθέρωσίν της· ἕκαστος δὲ ἐνθυμεῖται, ὅτι ὅτε ἡ Εὐρώπη ἔθετο πέρας εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἑλλάδος, οἱ Τοῦρκοι εἶχον ἀπόφασιν νὰ μετακομίσωσιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τοὺς πωλήσωσιν ἐκεῖ ὡς αἰχμαλώτους, ἀλλ' αἱ τρεῖς δυνάμεις δὲν ἐννόησαν πώποτε νὰ δώσῃ ἡ Ἑλλὰς ὡς ἀντίτιμον τῆς αὐτονομίας της τὰς ἐλευθερίας της· δόσασαι δὲ εἰς αὐτὴν διαδοχικὴν μοναρχίαν τῇ ὑπεσχέθησαν παν δήμως ὅτι ἡ Μοναρχία αὕτη θέλει εἶσθαι συνταγματική.

Ἡ εἴσαξις τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ συστήματος εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἤθελεν εἶσθαι εἴσαξις ἐξωτικὴ ὡς ἡ τῆς Γερμανικῆς αὐλῆς. Ὁ τόπος εἶχεν εἰς τὰς δημοτικὰς θεσμοθεσίας του ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐπικρατοῦν καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀπόλυτον διοίκησιν τῶν Τούρκων Πασσάδων, καὶ δικαίως ἐξομοίωσαν κατὰ τοῦτο τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἱσπανίαν, διότι ἀμφότεραι ὑπὸ κυβέρνησιν τὴν πλε

(α) Τρόπος διὰ νὰ εὑρίσκῃ τις τὴν τύχην διὰ τῶν χαρτοπαιγνιων.

ον τυραννικὴν διετήρησαν κατὰ μέγα μέρος τὴν τοπικὴν ἀνεξαρτησίαν των· Ἡ Ἑλληνικὴ χῶρα ὑπέκειτο οἰκονομικῶς δικαστικῶς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν προεστώτων της, οἵτινες εἰσύναζαν τοὺς φόρους καὶ ἐδίκαζαν ἐπὶ τῶν διενέξεων, ὡς οἱ (alcades) καὶ οἱ (ayuntamentos) τῆς Ἱσπανίας. Ὑπὸ τὰς θεσμοθεσίας ὅθεν ταύτας ἐδυνήθησαν ἀμφότεροι οἱ λαοὶ οὗτοι νὰ διατελέσωσι διὰ πολλοὺς αἰώνας ὑπὸ ἀπόλυτον κυβέρνησιν, διατηροῦντες τὰς ἕξεις ἐλευθέρου πολιτεύματος

Ἡ αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν τριῶν προστατριῶν αὐλῶν, φαίνεται ὅτι εἶχε σύστημα νὰ μὴ παραχωρῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρας θεσμοθεσίας, εἰμὴ μίαν μόνην τὴν φοράν, μὲ κάποιον τρόπον τινα φρόνιμον φειδωλίαν, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ λαοῦ ὅλως διόλου ἀρχαρίου ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας, ὥστε ἄφησε μὲν εἰς αὐτὸν τὰ δημοτικὰ σωματεῖα καὶ τὰς ἐπαρχιακὰς συνελεύσεις του, τῷ ἔδωκεν ἐλευθεροτυπίαν, ὁρκωτὰ δικαστήρια, δημοσιότητα τῶν δικαστικῶν συζητήσεων, ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τὰ βασιλικὰ δικαιώματα ἔμεναν ἀνεξέλεγκτα, ἔδωσε δηλ. εἰς τὸν λαὸν πᾶν ὅ,τι ἀπαρτίζει συνταγματικὸν πολίτευμα, ἐκτὸς τοῦ συντάγματος, καὶ ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν αἱ τρεῖς αὐλαὶ τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας ἴδον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐδάδιζε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν χρεωκοπίαν, ἔδοσαν εἰς αὐτὴν ἐκ συμφώνου σχέδιον μεταρρυθμίσεων, δὲν ἐπρόφεραν μολονοτοῦτο τὴν λέξιν τοῦ Συντάγματος· ἐδείκνυον μὲν μεταβολὰς, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ γίνωσιν ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἀλλ' ἐπλησίαζον μόλις εἰς ὅ,τι ἀνῆκεν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Σφάλμα τῶν τριῶν προστατριῶν, δυναμέων ὑπῆρξε τὸ νὰ θέλουν νὰ κρατοῦν τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον εἰς ἀτελεύτητον κατάστασιν ἀνηλικιότητος, διότι ἐθεώρουν τοῦτο ὡς μέσον βοηθητικὸν εἰς τοὺς σκοπούς των. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιῤῥοὴ ἤθελεν εἶθαι ἰσχυρωτέρα βέβαια ἐπὶ ἑνὸς βασιλέως νηπίου σχεδὸν, παρὰ ἐπὶ βουλευτικῶν συνόδων. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία πολὺ ἐλησμόνησαν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔτεινε ν' ἀναπτύξῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα ἤθελεν εἶσθαι βοηθητικὸν εἰς τὰ συμφέροντα τῶν συνταγματικῶν δυνάμεων τῆς δύσεως, καὶ ἀπ' ἐναντίας ἀντιβαῖνον εἰς τὰ μυστικὰ σχέδια τῆς Ῥωσσίας· οὗτος δὲ ἦτον ὁ δισμὸς ὅστις ἔπρεπε νὰ προσκολλήσῃ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, διότι ἡ Ῥωσσία ἤθελε κερδίσει τὸ πᾶν ἐνόσω αἱ δυνάμεις αὗται ἤθελον εἶσθαι ἀντίζηλοι. Κατὰ δυστυχίαν κανὲν ἀπὸ τὰ τρία κόμματα δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀπαιτήσῃ τὸ σύνταγμα τὸ τοσάκις ὑποσχεθὲν καὶ διὰ πολλὴν καιρὸν ἀναβληθὲν, εἰμὴ ὁσάκις δὲν εἶχε πλέον ἰσχὺν· καὶ ἐκεῖνο ἐκ τῶν τριῶν τὸ ὁποῖον στιγμιαίως ἐκράτει τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων, ἐθεώρει κατὰ φυσικὸν λόγον ὡς χίμαιραν τὸ Σύνταγμα

Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουν τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τὰ τεχνάσματα τοῦ μυστικοσυμβουλίου τῆς Πετρουπόλεως ἐπὶ τοῦ τελευταίου κινήματος. Ἑνόσω ἡ Ῥωσσία ἀπελάμβανεν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀποκλειστικὴν ἐπιῤῥοὴν ὡς ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Καποδιστρίου, ἦτο πλέον βασιλικὴ παρὰ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, ἀλλ' ὅτε ἴδεν ὅτι ἔχανε τὴν ἐξουσίαν, ὡς τοῦτο συνέβη ἐσχάτως, ἔγινεν ἐθνικωτέρα παρὰ τὸ ἔθνος αὐτό. Οἱ κατάσκοποί της ἐτάραττον παντοιοτρόπως τὸν λαὸν καὶ ἐνέπνεον εἰς αὐτὸν ἀκαταπαύστως ἀντιπαθείας τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ἦσαν οἱ περὶ τὸν βασιλέα. Ἡ Ῥωσσία εἶχεν ἐξ ἄλλου μέρους ὡς ἰσχυρότατον ἐνεργείας μέσον τὴν θρησκείαν· κατεπλημμύρει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἱεροκηρύγματα, ὁτὲ μὲν διὰ φυλλαδίων, ὁτὲ δὲ διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τύπου τὸν ὁποῖον διεύθυνε. Πρὸ δύο ἐτῶν μόλις μετὰ διεξοδικὴν ἀντίστασιν συγκατετέθη εἰς τὰς μετρίας παραχωρήσεις τὰς ὁποίας αἱ αὐλαὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἤθελον νὰ διευθύνωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλεως Ὄθωνος, διότι ἤθελε Σύνταγμα καὶ μηδὲν ἄλλο ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Ὁ κύριος Γυζῶτος σύμφωνος πάντοτε μὲ τὰς φρονίμους γνώμας τοῦ κυρίου Μετερνίχου ἔκλινε τότε ὑπὲρ τῆς συστάσεως μιᾶς Γερουσίας, καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ ἤθελεν ἀναβληθῆ διὰ τῶν τελευταίων συνδιαλέξεων, αἵτινες ἔλαβον χώραν ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὑποθέων, διότι πρὸ ὀλίγου αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀνατολῆς αἱ ἀφοσιωμέναι εἰς τὴν Ῥωσσίαν τὸ ἐμέμφθησάν αὐστηρῶς.

Τὸ Ῥωσσικὸν κόμμα ἀπέτεινε πρὸ πάντων κατὰ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος ὅλας τὰς προσπαθείας του, καὶ ἡ Καμαρίλλα ἦτον ἀκαταπαύστως τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους καὶ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ λαοῦ. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως φυλλάδιον ἐκδοθὲν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διεδόθη δαψιλῶς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἔχον τίτλον. Ἡ Θεία πρόνοια ἐπαγρυπνεῖ πάντοτε ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦ φυλλαδίου αὐτοῦ ἐζητεῖτο ἡ ἀποπομπὴ τῶν ξένων, ἐλεύθερον σύνταγμα καὶ Βασιλεὺς Ἕλλην καὶ ἐνταυτῷ ὀρθόδοξος· εἰς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ ἀνεφέρετο ὅτι ἡ Σερβία, ἡ Μολδαυΐα καὶ ἡ Βλαχία μολονότι δὲν εἶναι κυρίαρχοι ἡγεμονίαι, κυβερνῶνται μολονοτοῦτο ἀπὸ ἡγεμόνας ὁμοθρήσκους καὶ ὁμογενεῖς, καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουν εἰς διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη ἀπόγονοι τῆς αὐτοκρατορικῆς βυζαντινῆς οἰκογενείας, ἔπρεπε νὰ ἐκλεχθῇ εἰς ἐξ αὐτῶν ὡς Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Δι' ἄλλων ἐγγράφων πάλιν τὸ Ῥωσσικὸν κόμμα ἠρέθιζε θρησκευτικὰς προλήψεις κατὰ τοῦ Βασιλέως, διαφημίζον ὅτι ἀφοῦ ἡγίασε δημοσίως τὸ νέον παλάτιόν του διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὸ ἡγίασε καὶ αὖθις κρυφίως διὰ τοῦ καθολικοῦ ἐφημερίου του, διὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἁγιασμόν. Τοιαῦτα ἀνεγινώσκοντο μὲ ὄρεξιν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ὁ λαὸς ἐπίστευε. Τὸ Ῥωσσικὸν κόμμα προσέτι ἐκινεῖτο βιαίως κατὰ τῶν ἀνοήτων δαπανῶν τῆς αὐλῆς καὶ κατὰ τῆς οἰκονομικῆς σπατάλης, ἐπενθύμιζε τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ Καποδίστριας ἀπεποιήθη νὰ λάβῃ τὴν ἐκ φράγκων 180 χιλιάδων μισθοδοσίαν, ἥτις τῷ ἐπροσφέρθη, καὶ ἀνέφερε τὴν περίφημον ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κόμματος τούτου ἐπρόφερε. Τα παντα λοιπὸν συμφωνοῦν εἰς τὸ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ Ῥωσσία διὰ μέσων καὶ ἐμμέσων μέσων ἐπροσπάθησε παντοιοτρόπως νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 3. Σεπτεμβρίου.

Ἡ ἐπανάστασις αὕτη συνέτεινεν ἆράγε ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός της; δὲν τὸ πιστεύομεν.

Σκοπὸς τοῦ Ῥωσσικοῦ κόμματος ἦτο νὰ γίνῃ ἐπανάστασις κατὰ τῆς δυναστείας καὶ οὐχὶ ἁπλῶς συνταγματικὴ. Πρὶν γίνῃ τὸ κίνημα αἱ ἀλληλογραφίαι τῆς Ἑλλάδος διελάμβανον ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ σύνταγμα, ἀλλ' ὅτι ἦτον ἀποφασισμένος ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν Βαυαρικὴν δυναστείαν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐγεννήθη ἡ διαδοθεῖσα φήμη ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὄθων εἶχεν ὑποχρεωθῇ ν' ἀποπλεύσῃ ἐκ Ἀθηνῶν μετὰ τῆς συνοδίας του καὶ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ Βασίλειόν του.

Αἱ προοράσεις αὗται ἀπέτυχον. Το Ῥωσσικὸν ἢ ὡς ὀνομάζεται ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ Ναπικὸν κόμμα ἐνόμισεν ὅτι ὁ λαὸς θέλει ὑπερβῇ τὰ τῆς ἐλευθερίας ὅρια, ἀλλ' ὁ λαὸς εἶχε τὴν φρόνησιν τοῦ νὰ σταματήσῃ· ἐπίστευε προσέτι ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἤθελεν ἀπορρίψει ἐπιμόνως πᾶσαν περὶ παραχωρήσεως πρότασιν, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ κάμῃ παραχωρήσεις. Διπλὴ ψεῦσις ἐλπίδος! Ἡ πολιτικὴ τῶν Ναπιστῶν εἶχε σκοπὸν νὰ διεγείρῃ εἰς μὲν τὸν λαὸν ἐξημμένον ἐλευθερίας αἴσθημα εἰς δὲ τὸν Βασιλέα τυφλὴν ἰδέαν τῶν δικαιωμάτων του, διὰ νὰ προξενηθῇ ἐντεῦθεν γρήγορα ἢ ἀργὰ σύγκρουσις· ἐνόμισαν οὗτοι βοηθητικὴν τὴν στιγμὴν, καὶ ἐνῷ ἐξ ἑνὸς ἐτάραττον ἐνεργητικῶς τὰ πνεύματα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τὸ μυστικοσυμβούλιον τῆς Πετρουπόλεως ἐξ ἑτέρου ἔλαβε πρῶτον πάντων αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, αἱ δὲ αὐλαὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας συνήναισαν ἀπερισκέπτως τρόπον τινὰ πρὸς διπλασίασιν τῆς αὐστηρότητος, διότι τὸ νὰ διακηρυχθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας δὲν ἦτον ὁ κατάλληλος τρόπος τοῦ ν' ἀποκτήσῃ αὕτη τὸ σέβας τοῦ λαοῦ. Τὸ Πρωτόκολλον τοῦ ἐν Λονδίνῳ Συμβουλίου ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ εἶναι ἀναντίῤῥητον ὅτι συνέτεινε μεγάλως εἰς τὸ νὰ τὴν ἐπιταχύνῃ.

Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν θέλομεν ἐπανέλθει εἰς τὰ συμβάντα τῆς 3. Σεπτεμβρίου ἀρκετὰ ἤδη γνωστά. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην χύνων ὀργῆς δάκρυα, λέγεται δὲ ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὗτος μ' ὅλην τὴν ἀσθένειαν τοῦ χαρακτῆρός του ἔχει καρδίαν εὐθεῖαν καὶ ἐνταυτῷ τιμίαν καὶ ὅτι ὑποσχεθεὶς ἅπαξ θέλει διατηρήσει τὴν ὑπόσχεσίν του. Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον δι' οὗ δύναται νὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον του, καθότι πᾶσα ἀπόπειρα ἀντενεργείας θέλει εἶσθαι ὀλεθρία δι' αὐτὸν καὶ τοῦτο διότι πολλὰ ὀλίγας ῥίζας ἔχει ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ διαδοθεῖσα φήμη περὶ ἐγκυότητος δῆθεν τῆς Βασιλίσσης ἀπέβη ψευδής. Ὁ νέος οὗτος Βασιλεὺς δὲν ἀπέκτησεν εἰσέτι δυναστείαν, δὲν ἀπαιτεῖται λοιπὸν μεγάλος κλονισμὸς διὰ ν' ἀφανισθῇ ὁ αὐτοσχέδιος οὗτος θρόνος.

Εἰς πᾶσαν περίστασιν ὁ πολιτικὸς δρόμος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἤδη κεχαραγμένος· εἰς αὐτὰς τὰς δύω δυνάμεις πρὸ πάντων ἀνῆκει νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἶναι συμβεβηκὸς διπλωματικὸν καὶ παράδοξον ὅ,τι ἡ Ῥωσσία εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν προστατριῶν δυνάμεων. Ἡ Ῥωσσία εἶναι φυσικὴ καὶ ἀναγκαία τῆς Ἑλλάδος ἐχθρά. Ἡ πολιτική της εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶναι σταθερὰ, καὶ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔλαβεν ὑπὲρ τῆς κατ' ἐξακολούθησιν ἀπελευθερώσεως τῶν Σλαβικῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ πολιτική της αὕτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ δημιουργῇ καθ' ὅσον εἶναι δυνατὸν ἡγεμονίας ἀνεξαρτήτους, καὶ νὰ λαμβάνῃ

μεγίστην πρόνοιαν εἰς τὸ νὰ τὰς δημιουργῇ τὸ σοῦτον ἀσθενεῖς, ὥστε νὰ ὑπόκεινται εἰς προστασίαν. Τοῦτο ἔπραξεν εἰς τὴν Σερβίαν, Μολδαυίαν καὶ Βλαχίαν, τὸ αὐτὸ ἤθελε νὰ πράξῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἔχει συμφέρον προφανέστατον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἐμποδίσῃ ὥστε νὰ μὴν κατασταθῇ ἡ Ἑλλὰς ἰσχυρὸν βασίλειον ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας. Αἱ δύο ὅθεν συνταγματικαὶ τῆς Εὐρώπης δυνάμεις δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωσιν, ὅτι ὡς προστάτριαι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς βασιλείας τὴν ὁποίαν συνήργησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν, ἔχουν κοινὸν συμφέρον νὰ ὑφαιρέσωσι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ῥωσσίας, καὶ κατὰ συνέπειαν χρεωστοῦν νὰ ἔχωσι κοινὸν σκοπὸν τὸ ν' ἀναπτύξωσι καὶ ἐνισχύσωσι τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα.

Δημοσιεύοντες τὸ προηγούμενον ἄρθρον τὸ ὁποῖον μετεφράσαμεν ἀπὸ τὴν Revue des deux Mondes περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ πανελλήνιον ὑπὸ ποίαν ἔποψιν ἐθεώρησαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὰ συμβάντα τῆς 3 Ἑβρίου, καὶ πῶς σκέπτονται περὶ αὐτῶν, ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὀλίγα τινα πρὸς πληροφορίαν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ἐκεῖσε φίλων τῆς Ἑλλάδος.

Κόμματα ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπάρχουν μὲν, ἀλλ' εἰς μόνην τὴν πρωτεύουσαν, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς θηρεύοντας δημοσίας θέσεις, οἵτινες προσκολλῶνται εἰς τοὺς πρέσβεις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τῶν προστατριῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, διὰ νὰ τοὺς μεταχειρισθῶσιν ὡς μεσίτας παρὰ τῇ ἐξουσίᾳ, καὶ οὕτω νὰ καθέξωσι δημοσίαν τινα θέσιν, διότι κατὰ δυστυχίαν ἡ ἱκανότης, ἡ ἀρετὴ καὶ αἱ θυσίαι ἀπέβαινον πρὸ καιροῦ ἀνωφελῆ· μέσα τοῦ νὰ καθέξῃ τις ἐν τῇ Ἑλλάδι τοιαύτην θέσιν. Ἀλλὰ τόσον αὐτοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὰ διάφορα κόμματα, καθὼς καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ λοιποὶ Ἑλληνικοὶ λαοὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν μέλλον των, συναισθανόμενοι τὸν ὑψηλὸν προορισμόν των καὶ μοναδικὸν σκοπὸν ἔχοντες ν' ἀνακτήσωσι τ' ἁρπαχθέντα δικαιώματά των τὰ ὁποῖα ὁ χρόνος δὲν ἐδυνήθη νὰ περιγράψῃ, ἀποτελοῦν καὶ θέλουν ἀποτελέσει ἓν μόνον κόμμα τὸ ἐθνικὸν, ἀφοσιούμενοι εἰς τὰς προστάτριας δυνάμεις ἐξίσου αἵτινες θέλουν τοὺς προστατεύσει καὶ συμπράξει πρὸς ἀνάκτησιν τῶν δικαιωμάτων των αὐτῶν. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὁποῖον εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων οὐδεὶς δύναται, νομίζομεν ν' ἀμφιβάλῃ, διότι ὄχι μόνον ὁ ἠθικὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος ὡς ἐξ ἐνστίγματος ἀγαπᾷ καὶ ἀφοσιοῦται εἰς μόνον ἐκεῖνον, ὅστις προνοεῖ καὶ ἐνεργεῖ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας του.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐλπίζω νὰ μὲ ἐπιτρέψῃς καὶ πάλιν διὰ νὰ εἴπω ὀλίγα ἀλόμη περὶ τῶν Βουλῶν καὶ τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν. Δὲν καυχῶμαι ὅτι ὅσα λέγω εἶναι ὅλα καλὰ καὶ ἅγια· ἐπιθυμῶ νὰ τὰ ἐκθέσω διὰ νὰ δώσω ὕλην νὰ εἴπῃ ἄλλος καλήτερα.

Τὸ προλαβὸν θέμα μου ὑπῆρξε περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπάρξεως καὶ δευτέρας ἢ ἀνωτέρας παρὰ τὴν τῶν ἀντιπροσώπων βουλῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐζητεῖτο νὰ γένῃ γνωστὸν τὸ μέρος ἐξ οὗ καὶ παρ' οὗ πρέπει νὰ ἐκλέγεται τὸ δεύτερον αὐτὸ σῶμα τῶν βουλευτῶν· ὅτι τὰ μέλη αὐτοῦ πρέπει νὰ ἦναι ἐκ τῶν μεγαλητέρων τῆς κοινωνίας τάξεων, τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται κἀμμίαν ἀμφιβολίαν· καὶ ἡ μεγαλητέρα τάξις ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκείνη ἥτις ἐμπεριέχει τοὺς πολίτας οἵτινες διὰ τῆς ἡλικίας των, τῆς καταστάσεώς των, τῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἐμπειρίας των ὑπερέχουν τοὺς λοιπούς. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζωνται ἀπὸ κανένα ἐπίβουλον ἢ ἀντεθνικὸν κόμμα ἢ πειρασμὸν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀσφαλίζωνται μὲ προπύργια ἀσφαλῆ καὶ μόνιμα· ἐκτὸς τῆς καταστάσεώς των καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας των, ἥτις ἤθελε τοὺς κάμνει νὰ μὴν ἔχωσι χρείαν καμμιᾶς χρηματικῆς ἀνάγκης, ἂν ἤθελον ἔχῃ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ μακρόβιον ἢ καὶ ἰσοβίως, εἶναι βέβαιον τότε ὅτι ἤθελον χαίρεσθαι παντελῆ ἀνεξαρτησίαν, καὶ τὰ βουλεύματα καὶ αἱ ἀποφάσεις των ἤθελον γίνεσθαι μὲ τὴν ἐντελεστάτην ἀμεροληψίαν καὶ ἤθελον ἀποβλέπει πάντοτε εἰς τὴν στερέωσιν καὶ μονιμότητα τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν μεγαλητέραν εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπόληψιν· ὑπὸ τὸν τοιοῦτον ὅρον ἐκλεγόμενοι καὶ περιφρουρούμενοι οἱ ἀνώτατοι οὗτοι βουλευταὶ, ἤθελον ἐνδιαφέρεσθαι πολὺ νὰ βλέπουν πάντοτε τὸν θρόνον στερεὸν καὶ ἀκλόνητον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν λαοὺς εὐτυχοῦντας καὶ εὐδαιμονοῦντας ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν νόμων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκλεγομένων τῶν βουλευτῶν αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἐγκριτωτέρους τῶν ἀντιπροσώπων καὶ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἢ τὸν μονάρχην, δὲν ἤθελεν ὑπάρχει κανεὶς φόβος διαταράξεως οὔτε ἐκ μέρους τοῦ θρόνου, οὔτε ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, ἀπολαμβάνοντος τελείαν ἀνεξαρτησίαν, καὶ κυβερνουμένου ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ἐκλογῆς του, ἔχοντας μεγαλήτερον συμφέρον εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ Συντάγματος καὶ θεωροῦντας τὴν ἀστασίαν τῆς βασιλείας ὀλέθριον καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὸ κράτος· οὕτω διασκεδάζεται πᾶς φόβος τόσον τοῦ ἀπολυτισμοῦ ὅσον καὶ τῆς ὀχλοκρατείας εἰς τὴν ὕπαρξιν μιᾶς βουλῆς μόνης.

Μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας ζητήματος, δὲν ἤθελεν εἶσθαι περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἓν ἄλλον οὐχ ἧττον οὐσιῶδες ζήτημα ἀφορὸν τὴν μόνιμον σύστασιν τῆς συνταγματικῆς βασιλείας· τοῦτο δὲ εἶναι ἡ σύστασις ἑνὸς Συνταγματικοῦ σώματος. Παράδοξον βέβαια ἤθελε φανῆν ἡ πρότασις αὕτη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀποδοκιμάζουν τὴν δευτεροβουλίαν ἢ ἐπιποθοῦντας τὴν μονοβουλίαν ὡς ἁπλουστάτην. Εἰς τούτους δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἄλλο εἰμὴ ὅτι τὸ ἁπλοῦν εἶναι καὶ ἀτελὲς, καὶ εἰς τὴν κυβερνητικὴν μηχανὴν ἔτι ἁπλούστερον ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἑνὸς μόνου ἐξουσία εἴτε ἡ τοῦ Μονάρχου, ἄνευ ἄλλου τινὸς βουλευτικοῦ σώματος· ἀλλὰ συμφέρει ἄραγε εἰς τὸν λαὸν ἡ τοιαύτη ἁπλότης! ὁ λόγος εἶναι περὶ Κυβερνήσεως ἀληθῶς συνταγματικῆς, ἀληθῶς συντηρητικῆς, ἀληθῶς ἰσονόμου, ἀληθῶς τελείας καὶ διὰ τοῦτο καὶ στερεᾶς· ὅσον μία μηχανὴ εἶναι τελειοποιημένη, τοσοῦτον καὶ διαμένει ἐπὶ πολὺ ἀδιάφθορος, τοσοῦτον ἡ ἐνέργειά της μένει τακτικοτάτη.

Εἴπομεν ὅτι πρὸς τὸ μονιμώτερον καὶ τὸ εὐθύτερον τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους ἀπαιτεῖται ἡ σύσκεψις καὶ τῶν δύω βουλῶν συμφώνως, τοῦ μονάρχου μὴ λαμβάνοντος εἰς αὐτὰς μέρος· καθότι ἐνταῦθα ὁ μονάρχης μετὰ τῶν λειτουργῶν ἢ ὑπουργῶν του δὲν ἀποτελεῖ εἰμὴ τὸ νομοτελεστικὸν σῶμα, καὶ τὸ βουλευτικὸν ἢ αἱ βουλαὶ δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ νομοθετικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἕπεται τὸ πρῶτον, καθόσον καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἕπεται εἰς τὴν βούλησιν· οὕτω τὸ Νομοτελεστικὸν μεταχειριζόμενον καὶ διευθύνον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς κοινωνίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, δύναται νὰ πράξῃ καὶ παρὰ τοὺς κειμένους νόμους πολλὰ· καὶ τὸ Νομοθετικὸν πάλιν ἐνδέχεται νὰ βουλευθῇ καὶ αὐτὸ παρὰ τοὺς νόμους κάποτε, καὶ νὰ νομοθετήσῃ παράνομα. Ἂν ὡς ἐκ τούτου συμβῇ μεταξὺ τῶν δύο τούτων σωμάτων φιλονεικία, τίς ἔσται ὁ κριτὴς τότε; ὁ αὐτὸς ἐνάγων δύναται νὰ ἦναι καὶ δικαστής; καὶ ἡ διαφορὰ πρέπει βεβαίως νὰ λυθῇ διὰ τοῦ λόγου κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ὄχι διὰ τῆς βίας. Ὅθεν διὰ νὰ λύεται εἰρηνικῶς πᾶσα συμβαίνουσα ἀμφισβήτησις μεταξὺ τῶν δύω συστημάτων, διὰ νὰ ἐμποδίζεται πᾶσα παράβασις ἢ ἀθέτησις τῶν θεμελιωδῶν νόμων, καὶ πᾶσα παραβάσις τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους, χρειάζεται νὰ καθεσθῇ φύλαξ καὶ δικαστὴς ἓν ἄλλο ἴδιον σῶμα χωριστὸν ἀπὸ τὰ δύω προειρημένα. Τοῦτο γινόμενον κανὼν ῥυθμιστικὸς τῆς κινήσεως τῆς πολιτικῆς μηχανῆς, δύναται νὰ διασώζῃ τὴν πολιτείαν ἀκλόνητον, καὶ τοῦτο ὀνομάσθη ἐξουσία Διασωστικὴ ἢ Συντηρητικὴ τῆς πολιτείας, καὶ τὸ πρᾶσσον αὐτὴν σύστημα, Διασωστικὸν ἢ Συντηρητικὸν σῶμα. Ἰδοὺ κατὰ τὸν Τράκυν, τὰ ἴδια ἔργα τοῦ σώματος τούτου.

1. Νὰ ἐρευνᾷ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀντιπροσώπων καὶ γερουσιαστῶν. 2. Νὰ ἦναι συμμέτοχον τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχόντων τοῦ κυβερνητικοῦ κτλ. 3. νὰ λαμβάνῃ ὡσαύτως μέρος καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μεγάλων δικαστῶν. 4. νὰ ἀποφασίζῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ τὴν καθαίρεσιν τῶν μελῶν τοῦ Νομοτελεστικοῦ, ἐὰν καταδικασθῶσι κριθέντα, κατὰ ζήτησιν τοῦ Νομοθετικοῦ. 5. Νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τῆς νομιμότητος ἢ παρανομίας τῶν ὅσων τὸ Νομοθετικὸν ἢ Νομοτελεστικὸν πράσσουσι κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἑνὸς τῶν δύο τούτων. 6. Νὰ διορίζῃ κατὰ ζήτησιν τῶν δύω εἰρημένων σωμάτων, εἰς χρόνου διάστημα ῥητὸν καὶ κατὰ τρόπους ὡρισμένους, πότε εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐπικαθεωρηθῇ τὸ σύνταγμα τῶν θεμελιωδῶν νόμων κτλ. Οἱ συστήνοντες τὸ Διασωστικὸν τοῦτο σῶμα ἄρχοντες ἐμποροῦν, ἐκλεγόμενοι μεταξὺ τῶν μετελθόντων ἐντίμως τὰς μεγίστας ἀρχοντείας νὰ ἄρχωσι διὰ βίου, λαμβάνοντες ὡς ἀρίστεῖον καὶ ἀνταμοιβὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς των τὴν ἀρχοντείαν ταύτην, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ μετέλθωσι πλέον κἀμμίαν ἄλλην μηδὲ κανὲν ἄλλο ὑπούργημα ἢ ἐξουσίαν τῆς πολιτείας, μηδ' ἔχοντες ἄλλην ἐπιθυμίαν ἢ συμφέρον εἰμὴ πῶς νὰ διασώζωσι τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ εὐνομίαν ὁμοῦ μὲ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἄνω βουλὴ ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος, ὀνομάζεται Γερουσία, δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο σῶμα τοῦ Διασωστικοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς κοινότερον.

Εἰς τὸ Σύνταγμα τῆς Λυσιτανίας ἡ ἐξουσία αὕτη τοῦ διασωστικοῦ σώματος δίδεται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Νομοτελεστικοῦ βασιλέα· ἀλλὰ παρετηρήθη ὅτι ὁ γενόμενος νεωτερισμὸς εἰς τὸ σύνταγμα αὐτὸ στέκει κυρίως μόνον εἰς τὸ ὄνομα, τὰ δὲ πράγματα καὶ ἡ ἐξουσία ὑπάρχουν καὶ πράσσονται ὡς εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς βασιλείας.

Π. Ζ.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΗΣΑΙΑ. (Ὁ Συντάκτης Θεμιστοκλῆς Προδρόμου)